

Žila ryla tři prasátka. Narodila se v chudé prasečí rodině.

Nejstarší se jmenoval Stanipras, prostřední Jaropras, a nejmladší, ten dostal jméno po tatínkovi, Prasohlav. Jejich tatínek, to bylo úplně normální pracovitě prase. Ale protože byl hodný, dostával za svou práci málo zapláceno, a tak často střídal zaměstnání.

A jejich maminka? To byla pěkná svině. Vyhlášená prasavice. Jmenovala se Prasava, a když byla mladá, byla prý ještě hezčí. Jenže nebyla moc chytrá, a tak žádná zaměstnání nestřídala, protože nikdy žádné neměla. Byla v domácnosti a starala se o rodinu. A v tom jejich chlívkou ze tří malých pašíků vychovala pěkná prasata.

Žili si skromně a spokojeně. Prasečí kluci běhali celý den venku a s ostatními prasečími dětmi hráli oblíbené prasečí hry. Na prasata a na řezníky, Na veterináře, Chodí prase okolo, nedívej se na něho a Na prasáka. Tu měl nejradší nejstarší Stanipras.

Jednoho dne si je zavolal jejich tatínek Prasohlav. „Tak, kluci, je čas, abyste přestali lítat jako splašená prasata, už jste velký a tlustý, musíte se něčím vyučít. Tak třeba ty, Jaroprase, čím bys chtěl být?“

„Já bych chtěl jít do světa a stát se slavným a úspěšným prasetem, aby na mě ostatní prasata byla pyšná. Třeba prezidentem,“ odpověděl Jaropras.

„Do světa! A co bys, pro prase, v tom světě dělal?“ křičuje se tatínek. „Jaroprase, pamatuj si, že vepřík má žít tam, kde je doma, a né se cpát mezi lidi. Zaplať prase, daří se nám ještě docela dobře. Važ si i toho mála, co máme, a buď rád, že jsi tlustej. A neříká se prezident, ale prasedent, Jardo.“

„Aha. Ale jako prasedent bych možná byl ještě tlustější, jezdil bych v mercedesu, měl bych za ženu nějakou prasavu a čistokrevného, cvičeného prasopsa. A tatínku, neříkejte mi Jardo, jmenuji se Jaropras.“

„No potěš prase. A čímpak by chtěl být tvůj bratr Stanipras?“ zeptal se tatínek nejstaršího prasyna.

„No, já bych chtěl být slavný sportovec. Aby na mě ostatní prasata byla pyšná. Budu fotbalista, vydělám spoustu peněz, vezmu si za ženu kadeřnici a ta mi bude melírovat štětiny. Jo, a doma by klidně mohla chodit jen tak, bez podprasečky,“ na chvíli se zasnul Stanipras.

„Pane prase,“ podivil se tatínek „už jsi někdy viděl, aby prase hrálo fotbal? Možná nějaký hodně talentovaný, ale ty, Staniprase?“

„Náhodou mě kamarádi chválí. Říkají, že pěkně prasím. Nevím, proč bych nemohl prasit třeba ve Spartě.“

„Ale vždyť máš místo nohou kopýtka, Stando,“ snaží se mu to vysvětlit tatínek.

„Budu obránce a na to, abych někoho zprasil, mi moje čtyři kopýtka úplně stačí. Víte, co už jsem za vepřínem odehrál záprásů?“ chlubí se Stanipras. „A neříkejte mi Stando, jmenuju se Stanipras.“

„A co kdybys, Staniprásku, zkusil nějaký jiný sport, kde by ti byla kopýtka platná. Co třeba prasobruslení?“ snaží se ho přemluvit tatínek.

„Tak to už teda, tatínku, můžu jít rovnou k cirkusu a skončím jako praso-jezdec,“ urazí se Stanipras.

„Tak to v žádném případě,“ zlobí se tatínek, „najdeš si něco poctivého, třeba na jatkách. Jsi tlustý, rychle se tam zaprasuješ. A co ty, Prasohlávku, čím bys chtěl být ty?“ obrátí se tatínek na toho nejmladšího.

„Já bych chtěl, milý tatínku, jenom pilně prasovat, prasovat a prasovat. Někdy si na chvíli odpočinout, ale hned zase prasovat dál. Taky bych chtěl být čestný a tlustý. A k tomu snad ani žádnou svini za manželku nepotřebuji.“

Tatínek posmutněl. „Tak ty nás chceš, Práso, taky opustit?“

„Nebojte se, tatínku, ještě neumírám,“ nechápe Prasohlav, „a klidně mi můžete říkat Práso, i když se jmenuji Prasohlav. Ale prasím vás, nechte mne jít s bratry. Můžu jim nést věci a zpívat do kroku. Znáš nazpaměť celý muzikál Ježíš Kristus Superprase, Prásulu, a i ten, jak podle něj natočili ten film... jo... Štětiny. A když nám bude smutno, zazpíváme si tu písničku, kterou jste nás učil, když jsme byli ještě podsvinčata, vzpomínáte?“ zeptal se Prasohlávek a hned kousek zazpíval: „Ovčáci, prasáci, vy jste naši vičku i tu čočovičku vypráslí.“

Tatínek pochopil, že už je ve chlívků neudrží. „Dobře, čuníci. I když si myslím, že by si všichni vepři měli ty svoje čuňáčinky a prasečinky provádět doma, běžte si, kam vás pajšl táhne. Ale musíte držet při sobě. Jedině tak překonáte

všechny nástrahy. Buďte stateční a tlustí. Opatruj vás prase. Běžte rovnou za rypákem a nevracejte se mi s prasíkem. A nezapomeňte, že lidi jsou hubení, a hubenejm se nedá věřit. Slibte mi, že se nikdy nerozejdete.“

„No jo...“ zamyslel se Stanipras, „ale jestli se nemáme nikdy rozejít, tak to tady budeme muset furt stát na místě, když se teda nesmíme rozejít.“

„Ty jseš celá maminka, Staniprase,“ pokýval hlavou tatínek, „myslel jsem to tak, že se nesmíte nikdy rozloučit.“

„Tak to tady opravdu budeme muset furt stát, protože jste nás vždycky učil, že bez rozloučení se nesmí odcházet,“ povídá Stanipras.

Tatínka to trochu rozčílilo. „Pro prase na nebesích... Že se nikdy nesmíte rozejít, to jsem myslel jako oprasně.“

Do debaty se vložil chytrý Jaropras: „Nezlobte se na něj, tatínku, on je úplně blbej. To je přece jasný, že se nesmíme rozejít,“ pak se zamyslí a zeptá se: „A rozběhnout se můžeme?!“

„Ty jseš, Jaroprase, taky celý maminka,“ vzdychne tatínek, „myslím, že je nakonec dobře, že půjdeš s bratry, Prasohlave. Chci vás jen poprasit, abyste drželi při sobě.“

Na tom se bratři ani nemusí domlouvat. „Slibujeme vám, tatínku, že budeme držet při sobě a budem se o to snažit, seč nám budou síly prasit. Kopyto, jelito, prasí to!“

Vtom za nimi do pokoje vešla krásná maminka Prasava a povídá: „Když už jste u těch jelit, kluci... Přijel řezník Patočka... Ty jsi prý na řadě první, táto... pak... ty... ty... a... ty. Mě prej vezmou na konec. Jak to tak vypadá, pojedeme do světa všichni!“

A to je kanec zprasené prasí pohádky.